

Sygn. akt VI Ka 417/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Urszuli Ziembickiej

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2022 r.

sprawy J. W. ur. (...) w S.

c. W., I. z domu F.

oskarżonej z art. 300 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt II K 1604/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. W.;

II. zasądza od oskarżycielki posiłkowej M. Ż. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 złotych i wymierza jej opłatę w kwocie 200 złotych;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Ł. kwotę 516,60 złotych w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 417/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	2		

Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II K 1604/21		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonej:</p> <p>1. Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu, a w szczególności:</p> <p>- na podstawie niepełnego materiału dowodowego, pomijając zarazem okoliczności wynikające ze spójnych i wiarygodnych zeznań świadka G. P. złożonych w drodze pomocy prawnej, które w pełni korelują z dowodami z dokumentów zgromadzonych w sprawie (aktami notarialnymi, pokwitowaniem z dnia 8</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

kwietnia 2005 roku, pisemnym oświadczeniem oskarżonej, protokołem z rozprawy cywilnej o sygn. akt I C 1491/14 z dnia 5 marca 2015 roku);

- poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o dowód z dokumentów w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 19 lipca 2012 roku, aktów notarialnych umowy darowizny z dnia 2 kwietnia 2013 roku, pomijając zaś okoliczności i fakty wynikające z pozostałych dokumentów, tj. pokwitowania z dnia 8 kwietnia 2005 roku, umowy sprzedaży z dnia 18 kwietnia 2005 roku, umowy darowizny z dnia 24 listopada 2011 roku oraz pisemnych oświadczeń oskarżonej;

- poprzez wydanie

	<p>rozstrzygnięcia w oparciu o dowód z zeznań pokrzywdzonej M. Ż., która ze względu na charakter zarzucanego czynu nie ma wiedzy na temat okoliczności zawarcia umowy darowizny przez oskarżoną oraz wzajemnych rozliczeń i ustaleń oskarżonej z synem G. P., a w konsekwencji:</p>		
<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wydanego orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżona zawierając z synem umowę darowizny nieruchomości położonej w D. w dniu 2 kwietnia 2013 r. miała zamiar udaremnienia wykonania orzeczenia sądowego z dnia 19 lipca 2012 roku i uszczuplenia wierzyciela, podczas gdy nie sposób tego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

przyjąć w
oparciu o
przeprowadzone
dowody, m. in.
zeznania G. P.,
akty notarialne
z dnia z dnia
2 kwietnia 2013
roku, protokół
rozprawy
cywilnej sygn.
akt I C 1491/14
z dnia 5 marca
2015 roku, akt
notarialny z dnia
24 listopada
2011 roku,
pokwitowanie
odbioru gotówki
z dnia 8 kwietnia
2005 roku oraz
pisemne
oświadczenia
oskarżonej z
dnia 15
października
2021 roku oraz
dnia 25 kwietnia
2022 roku, zaś
darowanie
udziału w
nieruchomości
w dniu 2
kwietnia 2013
roku stanowiło
rozliczenie z
synem wobec
otrzymanej od
niego w 2005
roku gotówki i w
żadnym stopniu
działanie
oskarżonej nie
wypełniło
znamion
przestępstwa z
art. 300 § 2 k.k.

<p>Z apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej:</p> <p>3. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść wyroku, art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niezawarcie w opisie czynu przypisanego oskarżonej – mimo dokonania w tym zakresie trafnych i odpowiadających prawdzie ustaleń faktycznych – wszystkich znamion typu czynu (przypisanego czynu), tj. że oskarżona działając w zamiarze bezpośrednim, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu (SR w Jeleniej Górze z dnia 19.07.2012r., sygn. akt I C 181/09) uszczupliła zaspokojenie swojej wierzycielki M. Ż. przez to, że darowała swojemu synowi</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
---	---	--

<p>G. P. składnik swojego majątku – nieruchomości stanowiącą działkę nr (...) zabudowaną, położoną w D., dla której Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze prowadzi księgę wieczystą KW (...), tj. nieruchomości zagrożoną zajęciem.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1</p> <p>W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż zgodnie z dyrektywą art. 7 k.p.k., organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego</p>	

**rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.**

**Sąd
Rejonowy w
pisemnych
motywach
wydanego
rozstrzygnięcia
w sposób
logiczny i
wyczerpujący
wyjaśnił, na
których
dowodach
oparł
poczynione w
sprawie
ustalenia
faktyczne, a
którym
odmówił
waloru
wiarygodności
i z jakiego
powodu, zaś
Sąd
Odwoławczy
tę ocenę w
pełni
aprobuje.**

**Sąd
Rejonowy w
głównej
mierze oparł
swoje
ustalenia na
treści
zgromadzonych
w aktach
sprawy
dokumentów
wydanych w
prowadzonym
postępowaniu
cywilnym,
treści aktów**

**notarialnych
i odpisów
ksiąg
wieczystych.
Wobec treści
tych
dokumentów
oraz
wynikającej z
niej w sposób
jednoznaczny
korelacji
czasowej
pomiędzy
uzyskaniem
przez
wierzycielkę
M. Ż. klauzuli
wykonalności
i złożeniem
wniosku o
wszczęcie
postępowania
egzekucyjnego
(11 lutego
2013 r.) a
dokonaniem
przez
oskarżoną
darowizny
jedynego
składnika
swojego
majątku o
większej
wartości -
nieruchomości
położonej w
D. nr (...)na
rzecz syna
(2 kwietnia
2013 r.), Sąd
Rejonowy
jedynie
częściowo dał
wiarę
zeznaniom G.
P. (w tym
treści
protokołu**

rozprawy z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie I C 1491/14).
Chociaż treść tych zeznań dotyczących przekazania matce pieniędzy umożliwiających zakupienie nieruchomości będącej następnie przedmiotem darowizny pozostaje spójna ze stanowiskiem oskarżonej wyrażonym w kierowanych do sądu pismach i oświadczeniach, nie stanowią one jednak podstawy do podważenia słuszności zaskarżonego wyroku.

Należy zwrócić uwagę, iż nakaz zapłaty z powództwa M. Ż. został wydany przeciwko J. W. już 4 listopada 2008 r. (sygn. akt I Nc 924/08).
Wyrokiem z

**dnia 19 lipca
2012 r. nakaz
ten
utrzymano w
mocy w
przeważającej
części
(dotyczącej
kwoty
29.527,20zł
należności
głównej), zaś
21 stycznia
2013 r.
orzeczeniu
temu nadano
klauzulę
wykonalności
(sygn. akt
I C 181/09).
Skoro zatem
przed
dokonaniem
przedmiotowej
darowizny w
dniu 2
kwietnia 2013
r. przeciwko
J. W. wydano
prawomocne
orzeczenie
zasądżające
należność na
rzecz M. Ż., to
opierając się
na zasadach
logiki i
doświadczenia
życiowego nie
sposób uznać,
iż oskarżona
działała bez
świadomości
pokrzywdzenia
wierzyciela.
Za
słusznością
takiego
wniosku
przemawia**

**także
postawa
prezentowana
przez J. W.,
która
zarówno w
postępowaniu
cywilnym, jak
i przed sądem
karnym
negowała
zasadność
roszczenia M.
Ż.. Oskarżona
starła się
podważyć
wydany tytuł
wykonawczy
i pomimo
wyczerpania
wszystkich
środków
prawnych nie
udało jej się
powstrzymać
prowadzonej
przez
komornika
egzekucji,
podjęła zatem
kroki, które
miały
skuteczność
tej egzekucji
znacznie
ograniczyć.**

**Nie uszło
uwadze Sądu
orzekającego,
że J. W.
dokonała
zakupu
nieruchomości
położonej w
D. nr (...),
dla której Sąd
Rejonowy w
Jeleniej Górze
prowadził**

**księgę
wieczystą nr
(...) w maju
2007 r., a
darowizny na
rzecz G. P.
dokonała
niemal 5 lat
później, już
po wszczęciu
postępowania
egzekucyjnego
z majątku
oskarżonej.
Nie ulega
zatem
wątpliwości,
iż to obawa
przed
zajęciem tego
składnika
majątku J.
W. stanowiła
impuls do
dokonania
darowizny
przedmiotowej
nieruchomości
na rzecz syna.**

**Wbrew
stanowisku
skarżącego,
nie doszło
zatem do
naruszenia
zasad
postępowania
określonych
w art. art.
7 k.p.k. i
art. 410 k.p.k.,
a podstawę
wyroku
stanowił
całokształt
okoliczności
ujawnionych
w toku
rozprawy**

**głównej.
Podkreślić
przy tym
należy, iż
dokonanie
przez Sąd
orzekający
innej oceny
zebranego w
sprawi
materiału
dowodowego,
aniżeli
subiektywne
przekonanie
oskarżonej,
nie jest
równoznaczne
z
naruszeniem
przez Sąd
I instancji
zasad
postępowania.**

Ad. 2

**Przypomnieć
należy, iż
zgodnie z
dyspozycją
art. 8 § 2
k.p.k.
prawomocne
rozstrzygnięcie
sądu
kształtujące
prawo lub
stosunek
prawny jest
orzeczeniem
wiążącym dla
sądu karnego.
Taki właśnie
charakter
miał
prawomocny
wyrok Sądu
Rejonowego**

**w Jeleniej
Górze z 17
marca 2015r.
w sprawie
I C 1491/14
uwzględniający
skargę
pauliańską
wierzycielki
oskarżonej i
skutkujący
uznaniem za
bezskuteczną
wobec M.
Ż. umowy
darowizny
nieruchomości
położonej w
D.,
stanowiącej
zabudowaną
działkę
gruntu nr
(...), dla której
Sąd
Rejonowy w
Jeleniej Górze
prowadzi
księgę
wieczystą nr
(...), zawartą
w dniu 2
kwietnia 2013
r. w J.
pomiędzy J.
W. a G. P.
przed
notariuszem
A. W. – akt
notarialny
rep. A nr
1328/2013 w
zakresie
wierzytelności
wynikającej z
tytułu
wykonawczego
w postaci
wyroku Sądu
Rejonowego**

w Jeleniej
Górze z dnia
19 lipca 2012
r. (sygn. akt I
C 181/09). Sąd
Okręgowy w
Jeleniej Górze
wyrokiem z
dnia 3
listopada
2015 r. o sygn.
akt II Ca
414/15 oddalił
apelację od
tego wyroku.

Obecne ujęcie
przepisów
art. 300 k.k.
wskazuje, że
przedmiotem
ochrony jest
interes
majątkowy
wierzycieli.
Ubocznym
przedmiotem
ochrony art.
300 § 2
k.k. jest także
interes
wymiaru
sprawiedliwości
w zakresie
prawidłowego
przebiegu
postępowania
egzekucyjnego
lub
postępowania
zabezpieczającego.
Przedmiot
wykonawczy
przestępstw
na szkodę
wierzycieli z
art. 300 k.k.
jest
specyficzny,
bo jest nim

własne
mienie
dłużnika. To
właśnie
odróżnia te
typy
przestępstw
od
przestępstw
przeciwko
mieniu. Co
prawda
analogicznie
do
przestępstw
przeciwko
mieniu ta
grupa także
godzi w cudze
interesy
majątkowe.
Jednak w
przeciwieństwie
do
przestępstw
przeciwko
mieniu, gdzie
na skutek
czynu
sprawcy
następuje
zubożenie
mienia
pokrzywdzonego,
w tych
przestępstwach
naruszenie
cudzych
interesów
majątkowych
polega na
tym, że
sprawca
wyzbywa się,
obciąża lub
ukrywa
własny
majątek po
to, aby
wierzyciele

nie byli w stanie skutecznie z majątku dłużnika zaspokoić swoich prawnie uzasadnionych roszczeń majątkowych. Mimo że czyn z art. 300 § 2 k.k. jest zaliczany do tzw. przestępstw gospodarczych, to przepis ten chroni każdy rodzaj wierzytelności, której przymusowo wierzyciel dochodzi od dłużnika (tak też M. Gałazka, Kodeks..., 2019, s. 1453).

Dla ustalenia, iż J. W. wypełniła znamiona zarzucanego jej czynu z art. 300 § 2 k.k. kluczowe jest zatem ustalenie, iż w dniu popełnienia przypisanego jej czynu, tj. 2 kwietnia 2013 r. była ona właścicielką nieruchomości

**zabudowanej
w D., co
potwierdzają
zgromadzone
w sprawie
dokumenty, w
tym treść aktu
notarialnego.
Dokonując
darowizny tej
nieruchomości
na rzecz
swojego syna
G. P. miała
ona pełną
świadomość
toczącego się
przeciwko
niej
postępowania
egzekucyjnego,
zaś dokonana
czynność w
sposób
oczywisty
zmierzała do
uniknięcia
zaspokojenia
przysługującej
M. Ż.
wierzytelności
poprzez
zajęcie
nieruchomości
położonej w
D. nr (...),
dla której Sąd
Rejonowy w
Jeleniej Górze
prowadził
księgę
wieczystą nr
(...).**

**Kwestia
źródła
finansowania
zakupu
przedmiotowej
nieruchomości**

*przez
oskarżoną czy
jej rozliczeń
z synem nie
ma żadnego
znaczenia dla
rozstrzygnięcia
w badanej
sprawie,
podobnie jak
subiektywne
przekonanie
oskarżonej, iż
przysługująca
M. Ż.
wierzytelność
jest
świadczeniem
niezależnym.
Podnoszone
przez obrońcę
zarzuty nie
stanowią
podstawy do
jej
uniewinnienia,
zaś ustalenia
faktyczne
leżące u
podstaw
zaskarżonego
wyroku uznać
należy za w
pełni
prawidłowe.*

Ad. 3

*Sformułowany
przez
pełnomocnika
oskarżycielki
posiłkowej
zarzut
naruszenia
przepisów
postępowania,
tj. art. 413
§ 2 pkt 1*

k.p.k. poprzez niezawarcie w opisie czynu przypisanego oskarżonej – mimo dokonania w tym zakresie trafnych i odpowiadających prawdzie ustaleń faktycznych – wszystkich znamion typu czynu poprzez wskazanie, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim, był zarzutem bezzasadnym. Przypomnieć należy, iż przypisany J. W. występki z art. 300 § 2 k.k. jest przestępstwem umyślnym, które może zostać popełnione z zamiarem bezpośrednim albo ewentualnym. Należy przy tym zwrócić jednak uwagę, iż Sąd Rejonowy w zawartym w pkt I części dyspozytywnej wyroku opisie czynu przyjął, iż oskarżona 2

**kwietnia 2013
r. uszczupliła
zaspokojenie
swojego
wierzyciela
M. Ż. darując
swojemu
synowi G. P.
przedmiotową
nieruchomość.
Oczywistym
jest zatem,
iż oskarżona
działała z
zamiarem
bezpośrednim,
gdyż z samego
charakteru
czynności
darowizny
wynika
działanie
intencjonalne.
Tym samym
nie było
konieczności,
aby w
zawartym w
treści
zaskarżonego
wyroku opisie
przypisanego
J. W. czynu z
art. 300 § 2
k.k. wskazać,
iż oskarżona
działała z
zamiarem
bezpośrednim.
Wobec
ustalenia, iż J.
W. dokonała
darowizny na
rzecz syna w
celu
uszczuplenia
zaspokojenia
swojego
wierzyciela
jest**

<p>oczywistym, iż oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim. Jako że Sąd I instancji w pkt 1. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zawarł wymagany opis i kwalifikację prawną przypisanego J. W. czynu, nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. obrońca oskarżonej wnioskuje o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie J. W. od popełnienia zarzucanego jej czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonej – w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>opisie przypisanego jej czynu – za winną tego, że w dniu 2.04.2013 r. w J. działając w zamiarze bezpośrednim w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu uszczupliła zaspokojenie swojego wierzyciela M. Ż. przez to, że darowała swojemu synowi G. P. składnik swojego majątku – nieruchomość stanowiącą działkę nr (...) zabudowaną, położoną w D., dla której Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze prowadzi księgę wieczystą KW (...) zagrożoną zajęciem, tj. występku z art. 200 § 2 k.k.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1 Jak już wspomniano, odnosząc się</p>		

do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, Sąd Odwoławczy zaaprobował ustalenia Sądu I instancji dotyczące przypisania J. W. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego jej czynu, nie znajdując tym samym żadnych podstaw do uniewinnienia oskarżonej od jego popełnienia. Nie ujawniono także żadnych przesłanek uzasadniających uchylene zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wbrew zarzutom skarżącego, całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. prowadzi do przyjęcia, iż zachowanie oskarżonej objęte zaskarżonym wyrokiem

<p>stanowiło realizację znamion przypisanego jej przestępstwa.</p>	
<p>Ad. 2</p> <p>Wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie był zasadny, bowiem przyjęty w pkt I. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku opis przypisanego J. W. czynu odpowiadał wymogom art. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. i nie było konieczności jego zmiany poprzez wskazanie, iż oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim. Okoliczność ta wynika bowiem w sposób oczywisty z zawartego w treści wyroku ustalenia, iż oskarżona wypełniła znamiona przypisanego jej przestępstwa, dokonując darowizny na rzecz swojego syna (co determinuje</p>	

postać jej zamiaru).	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej J. W..	
Zwiężle o powodach	

utrzymania w
mocy

Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w wywiedzionych przez nich środkach odwoławczych, w pełni aprobując ustalenia i oceny Sądu I instancji leżące u podstaw zaskarżonego wyroku. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżona dopuściła się przypisanego jej przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Biorąc pod uwagę kierunek apelacji stwierdzić również

**należy, iż
kara 1 roku
pozbawienia
wolności za
ten czyn
została
wymierzona z
uwzględnieniem
dyrektyw z
art. 53 k.k. i
jest
adekwatna do
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
popelnionego
przez
oskarżoną
przestępstwa.
Roczny okres
probacji
pozwoli na
zwyfikowanie
przyjętej w
stosunku do
oskarżonej
pozytywnej
prognozy
kryminologicznej,
zaś środek
karny w
postaci
podania
wyroku do
publicznej
wiadomości
powinien
oddziaływać
wychowawczo
na postawę
oskarżonej.
Wobec
powyższego
zaskarżony
wyrok, jako
trafny i
prawidłowy,
podlegał**

utrzymaniu w mocy.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		

Zwięźle o powodach zmiany			

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięźle o powodach uchylecia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	przewodu całości	w	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	-----
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II III IV	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżycielki posiłkowej M. Ż. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 złotych i wymierzył jej opłatę w kwocie 200 złotych, zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>Ponadto Sąd II instancji na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy</p>	

z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Ł. kwotę 516,60 złotych, w tym 96,60 złotych podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, której wysokość ustalono na podstawie § 2 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Powołane przepisy określają stawkę minimalną za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją, która wynosi 420 złotych, którą to zgodnie z § 4 ust.

	<p>3 powołanego rozporządzenia uzupełniono o obowiązującą aktualnie stawkę podatku od towarów i usług.</p> <p>Mając na względzie trudną sytuację materialną oskarżonej, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonej zarzucanego jej przestępstwa	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	opis czynu przypisanego oskarżonej
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana